

Arrest

nr. 142 297 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlsche nationaliteit te zijn, op 9 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DIRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 8 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 december 2011 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde)

ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan verzoekster op 20 januari 2012 kennis neemt. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beroepen zich op hun langdurig ononderbroken verblijf in België en hun duurzame lokale verankering. Zij trachten hun integratie te staven door volgende documenten voor te leggen: een beslissing van het CGVS, kopies van eerdere regularisatieaanvragen, verscheidene betalingsformulieren en facturaties, huurcontracten, briefwisseling van verschillende instanties (DVZ, de socialistische mutualiteit, Province de Hainaut, CPAS Estinnes, het parket van de Procureur des Konings, het Sint-Vincentiusziekenhuis, ZNA Antwerpen, Ambumed vzw, etc.), een afgiftebewijs van aangetekende zending, ontvangstbewijzen van poststortingsopdrachten, en een kopie van het verzoekschrift 9ter voor hun zoon Dimitri. Zij halen verder ook aan dat zij sinds 2000 ononderbroken in België verblijven, dat één van hun kinderen in Antwerpen zou verblijven met zijn gezin, dat zij perfect Nederlands zouden spreken, en dat zij werkbereid zijn en hun weg zouden vinden in de administraties en de medische diensten. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een eventuele goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen. Bovendien dient ook opgemerkt te worden dat betrokken aanhalen dat zij sinds 2000 ononderbroken in België verblijven, doch deze bewering wordt tegengesproken door de vele in- en uitreisstempels in de paspoorten van betrokkenen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkenen tonen niet aan sedert wanneer zij in België zijn.”

1.3. De gemachtigde neemt op 28 december 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die verzoekster op 20 januari 2012 ter kennis wordt gebracht. De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“in uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding . (1) (2)

wordt aan K.L. (...)

Israël nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 19 februari 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen. Oostenrijk, Polen» Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 2° van de Wet van 15 december 1980), Betrokkenen tonen niet aan sedert wanneer hij in België zijn.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, wordt de schending aangehaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

*“- DVZ oordeelt in de beslissing dat de aanvraag 9bis VW van verzoekster ontvankelijk doch ongegrond.
- Verzoekster is het niet eens met de beslissing van de DVZ.*

Eerste onderdeel.

De bestreden beslissing wordt ontvankelijk verklaard wat impliceert dat de instructies van 19 juli 2009 werden toegepast. De aanvraag werd ingediend in de periode 15 september-15 december 2009 en er werden geen buitengewone omstandigheden aangehaald wat niet nodig was volgens de Instructies van 19 juli 2009. Bij toepassing van de Instructies werd de aanvraag ontvankelijk verklaard omdat de aanvraag werd ingediend in die periode vanaf 15 september 2009. Nochtans wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer gelden, niet meer van toepassing zijn. Het is bijgevolg tegenstrijdig te stellen dat de aanvraag ontvankelijk is (op basis van de Instructies van 19 juli 2009) en verder te stellen dat de Instructies niet meer van toepassing zijn. De bestreden beslissing is tegenstrijdig en schendt het motiveringsbeginsel.

Tweede onderdeel.

Verzoekster heeft bij schrijven van 8 december 2009 haar aanvraag voor regularisatie gebaseerd op artikel 9bis VW meer bepaald op de Instructies van 19 juli 2009, criterium 2.8 A.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tót de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als grond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009. Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden

genoemd nu de door verzoekster aangehaalde elementen in de aanvraag geenszins worden beantwoord (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006).

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Derde Onderdeel.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen sprake is van een ononderbroken verblijf.

Dit klopt niet met de gegevens van het dossier.

Verzoekster is Israelische sinds 2007 en bijgevolg niet visumplichtig vanaf 2007. Dit betekent dat zij zeer gemakkelijk kan reizen tussen Israël en België en dat zij hier legaal 180 dagen per jaar kan verblijven.

Uit het paspoort van verzoekster blijkt dan ook dat haar reizen dateren van 2007 en later.

Verzoekster heeft steeds haar verblijf in België gehad en dat verblijf is ononderbroken gebleken met uitzondering van familiebezoeken die steeds van zeer korte duur waren en niet kunnen worden aanzien als een onderbreking. Bovendien gebeurden deze reizen in het kader van de vrijstelling van visumplicht. Wanneer de DVZ besluit dat verzoekster niet ononderbroken in België heeft verbleven dan is dit in strijd met de gegevens van het administratief dossier. Het feit dat verzoekster steeds korte familiebezoekjes heeft gedaan betekent juist dat zij steeds is teruggekeerd naar België waar zij verblijft sinds 2000. De in en uitreisstempels werd in de bestreden beslissing niet altijd correct weergegeven. Uit een juiste lezing van het paspoort blijkt dat de reizen van verzoekster steeds van korte duur waren. Verzoekster is dan ook van mening dat deze korte reizen niet kunnen worden gezien als onderbrekingen in de zin van de Instructies van 19 juli 2009 aangezien verzoekster vrij is van visumplicht als houdster van een Israelisch paspoort.

Door het tegenoverstelde te beweren is de motivering van de bestreden beslissing in strijd met de gegevens van het administratief dossier en wordt de motiveringsplicht geschonden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel: er wordt namelijk gesteld dat, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt waarom de door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen geen grond voor regularisatie vormen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad merkt op dat verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde van oordeel is dat er geen reden is om verzoekster te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De appreciatie van de feitelijke gegevens die werden aangehaald in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.5. Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing geen motief is terug te vinden met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de instructie van 19 juli 2009. Volgens verzoekster wordt in de bestreden beslissing niet aangegeven op grond waarvan de gemachtigde tot de conclusie komt dat de door haar ingeroepen elementen niet worden weerhouden als grond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009.

De Raad wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009, vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld: *“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

Nu blijkt dat voormelde instructie door de Raad van State werd vernietigd, kan verzoekster niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat de gemachtigde had moeten motiveren waarom zij niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in deze instructie.

Daar waar verzoekster tenslotte nog opmerkt dat het tegenstrijdig is om enerzijds te stellen dat haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard op basis van de instructie van 19 juli 2009 en anderzijds te motiveren dat deze instructie niet meer van toepassing is, stelt de Raad vast dat uit de inhoud van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard op basis van deze instructie, zodat het argument feitelijke grondslag mist. Dat de aanvraag werd ingediend in de periode vanaf 15 september 2009, doet hieraan geen afbreuk. De bestreden beslissing motiveert niet waarom de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Bijgevolg blijkt geenszins uitdrukkelijk noch impliciet dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard op basis van de instructie van 2009.

Wat betreft het betoog dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet motiveert waarom de door verzoekster aangehaalde elementen geen grond tot regularisatie vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening wordt gehouden, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 3.6.

3.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen sprake is van een ononderbroken verblijf maar verzoekster betoogt dat dit niet klopt met de gegevens van het dossier. Zij wijst erop dat zij Israëlsche is sinds 2007 en niet visumplichtig is. Zij kan zeer gemakkelijk reizen tussen Israël en België en hier legaal 180 dagen per jaar verblijven. Haar reizen dateren van 2007 en later en hebben betrekking op korte familiebezoeken. Zij is steeds weer teruggekeerd naar België waar zij verblijft sinds 2000. Verzoekster meent dat deze korte reizen niet kunnen worden gezien als onderbreking in de zin van de instructies van 2009.

De Raad stelt vast dat het lang verblijf en de duurzame lokale verankering door de gemachtigde niet werden weerhouden als een grond voor regularisatie, dit is de toekenning van een verblijfsmachtiging. De gemachtigde motiveerde als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich op hun langdurig ononderbroken verblijf in België en hun duurzame lokale verankering. Zij trachten hun integratie te staven door volgende documenten voor te leggen: een beslissing van het CGVS, kopies van eerdere regularisatieaanvragen, verscheidene betalingsformulieren en facturaties, huurcontracten, briefwisseling van verschillende instanties (DVZ, de socialistische mutualiteit, Province de Hainaut, CPAS Estinnes, het parket van de Procureur des Konings, het Sint-

Vincentiusziekenhuis, ZNA Antwerpen, Ambumed vzw, etc.), een afgiftebewijs van aangetekende zending, ontvangstbewijzen van poststortingsopdrachten, en een kopie van het verzoekschrift 9ter voor hun zoon Dimitri. Zij halen verder ook aan dat zij sinds 2000 ononderbroken in België verblijven, dat één van hun kinderen in Antwerpen zou verblijven met zijn gezin, dat zij perfect Nederlands zouden spreken, en dat zij werkbereid zijn en hun weg zouden vinden in de administraties en de medische diensten. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een eventuele goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde ‘redelijkerwijze’ niet ‘inziet’ waarom langdurig verblijf en een duurzame lokale integratie een regularisatie rechtvaardigen. Deze elementen kunnen een reden zijn, maar de gemachtigde stelt dat hij daartoe niet is verplicht en dat daarom deze redenen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Deze redenering van de gemachtigde vormt het determinerend en schragend motief van de bestreden beslissing en wordt door verzoekster betwist noch weerlegd.

De gemachtigde motiveerde bijkomend: *“Bovendien dient ook opgemerkt te worden dat betrokken aanhalen dat zij sinds 2000 ononderbroken in België verblijven, doch deze bewering wordt tegengesproken door de vele in- en uitreisstempels in de paspoorten van betrokkenen.”*

Het bijkomend motief dat volgens de gemachtigde er “bovendien” ook geen sprake is van een ononderbroken verblijf in België sinds 2000, moet worden beschouwd als een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan het hierboven vermeld determinerend en schragend motief van de bestreden beslissing en niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van dit onderdeel van het middel.

3.7. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering. Verzoekster maakt met haar betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekster geen elementen heeft aangehaald die een grond voor regularisatie vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

De Raad stelt ten slotte vast dat er geen middelen worden aangevoerd tegen het bestreden bevel, zodat dit gehandhaafd blijft.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES